

A Pesti Broadway Musical Stúdió egykori és jelenlegi növendékei a Szegedi Szabadtéri Játékokon debütáló Notre-Dame-i toronyőr c. musicalben.

2017. augusztus 19., szombat

SZÍNHÁZ – Középkori Párizs Szegeden

Ha zeng a Notre-Dame

Jelenet a Victor Hugo klasszikusa alapján készített musicalből a Szabadtérin

Fotó: Dusha Béla

Sárdi Krisztina

Keresve sem lehetett volna jobb helyet választani *Victor Hugo* A párizsi Notre-Dame című regénye musicalváltozatának bemutatásához, mint a Szegedi Szabadtéri Játékokat, ugyanis a szegedi fogadalmi templom legalább olyan hatalmasan és gyönyörűen magaslik a színpad háttérében, mint ahogy a párizsi katedrális uralja az előtte elterülő teret. Mindez igazán különleges atmoszférát teremt a Budapesti Operettszínház ősbemutatójának, mely az *Alan Menken* (zene), *Stephen Schwartz* (dalszöveg), illetve *Peter Parnell* (forgatókönyv) készítette, azonos című Disney-rajzfilm színpadi változatának magyar premierje.

De míg az 1996-os, Oscar-díjra jelölt animációs film a fiatal célközönség lelkivilágához és a Disney alapelveihez illő boldog befejezést

kapott, addig az 1999-ben bemutatott, átdolgozott színpadi változat már sokkal inkább az eredeti Hugo-regény megzenésítése. Ennélfogva sokkal sötétebb, sokkal groteszkebb, nem happy enddel végződik, nincs cukormáz – bár a rajzfilm varázslatossága megmaradt –, valamint eszmeisége, üzenete is sokkal komolyabb. Alan Menken a rajzfilm ismerős betétdalait zérfonálként használva egész estés zeneművet komponált, az ismerős motívumok új dalokkal gazdagodtak, melyekhez a rajzfilmben is közreműködő *Stephen Schwartz* írt új szöveget. A teljes darabot *Kerényi Miklós Gábor* és *Somogyi Szilárd* fordította magyarra, dramaturgként *Mátrai Diána Eszter* segítette őket. Az új dalok egészen új dimenziót nyitnak a Disney által leegyszerűsített történetnek: Claude Frollo főesperes karaktere összetett jellemvonásokkal gazdagodik, *Szabó P. Szilveszter* alakítása kítűnően érzékelteti, mitől válik olyan

kegyetlenné, amilyen, illetve hogyan borítja fel életét, lelki nyugalmát, saját belső törvényeit Esmeralda egyetlen táncával. A musical azt is sokkal jobban kidomborítja, hogy a regény tulajdonképpen főszereplője maga a katedrális. Victor Hugo Párizs és a Notre-Dame iránti szeretetét hangsúlyozza a magyar változat is, többek közt *Khell Csórsz* ismét zseniális díszletével (no meg a szegedi dóm felhasználásával): szemünk láttára elevenedik meg a középkori Párizs sötét sikátoraival, koszos utcáival, gyönyörűségei templomával.

Kerényi Miklós Gábor rendezését láthatóan inspirálták a rajzfilm sokak által kedvelt pillanatai, valamint a regényből 2000-ben készített francia musical hangulata, mégis sikerült egyedi, új színt vinnie az annyiszor látott történetbe. A szereplőválasztással keretes szerkezetbe foglalt előadás finoman aktualizál, nem rág a néző szájába semmit, ennek ellenére sokat mond elfogadásról, önfeláldozásról, a külső tökéletesség manapság uralkodó mítoszának hiábavalóságáról, vakhitről és szeretetről. Kero színpadi látása páratlan: rendkívül erős, csodálatosan világitott képekkel dolgozik – akár tömegjelenetekről, akár magányos átiákról legyen szó, színészvezetése hagyományosan kiváló.

Igy *Veréb Tamás* Quasimodója egyszerre elcsélt, kicsit debil, elképesztő, mit ugrál és máskál összevissza püposként, miközben hangja angyalian finoman szól. *Gubik Petrána* nagyon jól áll Esmeralda szerepe: énekelt imája, nagyjárása alatt elkerülhetetlenül könnyek szöknek szemünkbe. *Mészáros Árpád Zsolt* tökéletes választás Clopin Trouillefou, a narrátor szerepére, mintha egyenesen rá, neki írták volna a simlis, ám szerethető porondmester és főbohóc karakterét. *Kocsis Dénes* Phoebusként egyszerre erős, kitartó és szenvedő, szeretetre éhes katona. Az előadás üde színfoltja a három életre kelt vízköpő: *Ottlik Ádám* oroszlánja, *Vágó Zsuzsi* griffje és *Szerényi Dániel* manója, akik az első pillanatban belopják magukat a néző szívébe hajbakapásikkal, mozgásukkal, beszédükkel.

A Notre-Dame-i toronyőr igazi megaprodukció 130 emberrel, táncosokkal, kórusal – mégis nagyon bensőséges és megható. Sírós-nevetős, elgondolkodtató történet szabad akaratról, lélekről, családról, emberségről. Nem véletlen, hogy a szeptemberben kezdődő évadot ezzel az előadással nyitja a Budapesti Operettszínház.

(Menken–Schwartz–Parnell: A Notre-Dame-i toronyőr. Musical két részben, rendezte: Kerényi Miklós Gábor)